

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. w R. wniósł pozew przeciwko M. N. o zapłatę kwoty 10.086,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 maja 2012 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu podano, że powód (omyłkowo nazwany pozwanym) w ramach działalności gospodarczej na terenie prowadzonej przez siebie złomnicy w okresie od 19 stycznia 2011 roku do 9 marca 2012 r. (w treści pozwu omyłkowo wskazano rok 2013) przechowywał wrak pojazdu pozwanego, który 9 marca 2011 r. odebrał pojazd wraz z wystawioną na kwotę 10.086,00 zł. fakturą VAT, tytułem postoju pojazdu, której termin płatności ustalono na dzień 8 maja 2012 r.

Pomimo skutecznego wezwania do zapłaty, pozwany nie spełnił zobowiązania, co w konsekwencji, doprowadziło do objęcia roszczenia powództwem.

Od wydanego w sprawie nakazu zapłaty (uwzględniającego powództwo w całości) pozwany wniósł sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości. Uzasadniając podkreślił, że nie zawierał z powodem umowy przechowania wraku pojazdu, który oddał celem złomowania. Pozwany oświadczył, że przez powoda został poinformowany o zobowiązaniu powoda przez Prokuraturę Rejonową w Bytomiu do zabezpieczenia wraku pojazdu, jak również że został zobowiązany przez Towarzystwo (...) do wskazania miejsca przekazania wraku pojazdu do złomowania osobie wskazanej przez ubezpieczyciela. Dodatkowo pozwany oświadczył, że został poinformowany przez powoda, że jest zobowiązany do potwierdzenia odbioru faktury VAT celem zakończenia procedury i wzajemnych rozliczeń z towarzystwem ubezpieczeniowym. Stanowisko procesowe podtrzymał zeznając jako świadek podczas rozprawy.

W odpowiedzi na powyższe powód oświadczył, że przyjął pojazd od pozwanego do złomowania, jednakże ze względu na prowadzone wobec pozwanego postępowanie karne przez Prokuraturę Rejonową w Bytomiu w sprawie o sygn. 1 Ds. 118/11 (związane z możliwością popełnienia przestępstwa związanego z usiłowaniem wyłudzenia świadczenia ubezpieczeniowego) pozwany, był zobowiązany do zachowania pojazdu w stanie zdatnym do przeprowadzenia ewentualnych czynności procesowych. Dlatego pozwany przybył wraz z funkcjonariuszami policji do siedziby powoda, gdzie zdecydował, że pojazd pozostanie w przechowaniu. Powyższe stanowisko potwierdziła również zeznająca w sprawie świadek A. D. (pracownik powoda).

Sąd ustalił:

Pozwany był właścicielem pojazdu C. (...), który został skradziony a następnie spalony w dniu 18 stycznia 2011 r. W sprawie zaboru w celu krótkotrwałego użycia samochodu po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną i porzucenia go w stanie uszkodzonym Prokuratura Rejonowa w Bytomiu wszczęła śledztwo 1 Ds. 118/11 w dniu 24.01.2011 r. W dacie zdarzenia uszkodzonego pojazdu był ubezpieczony (OC i AC) w Towarzystwie (...) S.A. (postanowienie o wszczęciu śledztwa k 21 akt o sygn. 1Ds 118/11, kserokopia dowodu rejestracyjnego 14 akt o sygn 1Ds 118/11, potwierdzenie zawarcia ubezpieczenia k.15 akt o sygn 1Ds 118/11).

W związku z powstaniem szkody całkowitej pozwany oddał wrak pojazdu do zakładu powoda, jako profesjonalnego punktu recyklingu (kwit wagowy (...) oraz (...) z dnia 19.01.2011 r. k. 8 akt).

Powód przechowywał pojazd (usługa postoju) do dnia 9.03.2012, kiedy to pojazd wydano nabywcy, który nabył go w drodze licytacji od ubezpieczyciela. Za okres postoju pojazdu powód wystawił pozwanemu fakturę VAT Nr (...), z dnia 9.03.2012 r. na kwotę 8.200,00 zł netto (10.086, 00 zł. brutto), której odbiór pozwany potwierdził własnoręcznym podpisem oraz odrębną notatką z odbioru pojazdu. Do zapłaty wskazanej kwoty powód wzywał pozwanego pisemnie w dniu 10.08.2012 r. oraz 4.02.2013 r. (kwit wagowy nr (...) z dnia 9.03.2012 r. k. 7 akt; faktura VAT Nr (...) k.6 akt;

notatka z dnia 9.03.2012r. k. 81 akt; wezwanie do zapłaty z dnia 10.08.2012r k.9-10 akt; wezwanie do zapłaty z dnia 4.02.2013r. k.12-13 akt).

Między stronami nie została zawarta żadna umowa na przechowanie pojazdu jak również brak było zapłaty za oddany jako złom samochód.

O konieczności zabezpieczenia wraku na potrzeby postępowania prokuratorskiego jak również o przebiegu postępowania pozwany był poinformowany przez prezesa powodowej spółki.

Wrak pojazdu został sprzedany przez ubezpieczyciela, który nakazał wydanie wraku nabywcy. W dniu wydania pojazdu, pozwany działał pod presją zarówno ze strony prezesa powodowej spółki, oświadczającego, że nie wyda wraku pojazdu dopóki nie zostanie podpisana przez pozwanego faktura obejmująca wartością koszty przechowywania pojazdu jak również towarzystwa ubezpieczeniowego i samego nabywcy, który uprzedził o obciążeniu pozwanego odszkodowaniem oraz kosztami przejazdu w przypadku nie wydania wraku (zeznania pozwanego k.127-128 akt).

Ze względu na przedmiot sprawy, którym było ustalenie zasadności roszczenia pozwanego do zapłaty należności z tytułu pozostawiania pojazdu na terenie zakładu powoda, a nie jego wysokość, Sąd postanowił o pominięciu dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wynagrodzenia z tytułu przechowywania pojazdu na parkingu strzeżonym. Sąd postanowił o pominięciu dowodu z zeznań Prezesa Zarządu powoda ze względu na brak stawienia podczas rozprawy, na którą został prawidłowo wezwany pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań.

Między stronami bezspornym był fakt wystąpienia szkody całkowitej na pojeździe, którego właścicielem był pozwany, jak również przekazanie pojazdu przez pozwanego do zakładu prowadzonego przez powoda celem ze złomowania.

Sąd zważył:

Powództwo nie znalazło potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym wobec czego zostało oddalone.

Należy zauważyć, że rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie wymagało w pierwszej kolejności czy po stronie pozwanego istnieje legitymacja procesowa do występowania z roszczeniem przeciwko niemu.

Legitymacja procesowa jest to określone normami prawa materialnego uprawnienie konkretnego powoda do dochodzenia sądowej ochrony określonego roszczenia materialnoprawnego przeciwko konkretnemu pozwanemu. Istnienie lub brak legitymacji procesowej Sąd bierze pod uwagę z urzędu na każdym etapie postępowania.

Pozwany, którego pojazd uległ całkowitemu zniszczeniu w wyniku podpalenia oddał wrak do zakładu powoda jako złom. Na potwierdzenie odbioru wydany został w dniu 19.01.2011r kwit wagowy nr (...) i (...). Na mocy powyższego z datą przyjęcia złomu to zakład powoda stał się właścicielem spalonego pojazdu.

W dacie wystawienia faktury pozwany nie był właścicielem pojazdu C. oraz pojazd ten w rozumieniu prawa stanowił odpad, za którego przechowywanie (postój) powód domagał się zapłaty w kwocie, którą powód ustalił na podstawie konsultacji telefonicznych (na co wskazała świadek zawnioskowana przez stronę powodową) w przedmiocie stawek za parkowanie pojazdów na parkingach strzeżonych.

W związku z powyższym wystosowywanie roszczeń przeciwko pozwanemu jako właścicielowi pojazdu C. z tytułu wykonania usługi postoju jest bezpodstawnym.

Powoływanie się na konieczność zabezpieczenia pojazdu ze względu na toczące się postępowanie Prokuratury Rejonowej w Bytomiu przeciwko pozwanemu nie znajduje potwierdzenia w aktach sprawy 1 Ds. 118/11. Dodatkowo należy wskazać, że przedmiotem wszczętego śledztwa było krótkotrwałe użycie samochodu C. (...) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną

i porzucenia go w stanie uszkodzonym, ujawnionego w B. w dniu 18 stycznia 2011r. na szkodę M. N. (pozwanego). Powyższe zaprzecza stanowisku powoda, który wskazywał, że postępowanie toczone jest przeciw pozwanemu ze względu na podejrzenie próby wyłudzenia odszkodowania od ubezpieczyciela.

Na marginesie należy wskazać na postanowienia ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji z dnia 20 stycznia 2005r. (tj. Dz U z 2015. 140), która w art. 3a.1 przewiduje, że pojazdy, które nie spełniają wymagań technicznych, zapewniających ochronę środowiska lub zdrowia lub życia ludzi, określonych w odrębnych przepisach są pojazdami wycofanymi z eksploatacji. Ponieważ w omawianym przypadku spalony pojazd pozwanego spełniał powyższe przesłanki, należało go z mocy prawa uznać za pojazd wycofany z eksploatacji, zdefiniowany przez art. 3 ust.6 omawianej ustawy tj. pojazd stanowiący odpad w rozumieniu przepisów o odpadach.

W związku z powyższym na pozwanym ciążył obowiązek wynikający z art. 18 ustawy o recyklingu pojazdów, zgodnie z którym właściciel pojazdu wycofanego z eksploatacji przekazuje go wyłącznie do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania odpadów (którym był zakład powoda). Obowiązkiem powoda, zgodnie z art. 33 ust 1. powoływanej ustawy, było przyjęcie każdego pojazdu wycofanego z eksploatacji, który posiada cechy identyfikacyjne pojazdu (określone w prawie o ruchu drogowym).

Pozwany postąpił zgodnie z cytowaną ustawą przekazując wycofany z eksploatacji pojazd do zakładu prowadzonego przez przedsiębiorstwo, w którego zarządzie działał powód.

Obowiązkiem powoda było przyjęcie pojazdu i przetworzenie go (zgodnie z art. 21 ustawy o recyklingu pojazdów), jeżeli prowadził stację demontażu lub przekazanie pojazdu do stacji demontażu (zgodnie z art. 35 ust1 ustawy o recyklingu), w przypadku, gdy prowadził punkt zbierania pojazdów.

Powód powoływał się na podpisanie przez pozwanego faktury, oraz sporządzenia oświadczenia przy odbiorze. Nie udowodnił jednak zasadności (legitymacji procesowej pozwanego) ani wysokości żądanego od pozwanego roszczenia, czym uchybił ciężącemu na nim zobowiązaniu określonymu przez art. 6 kodeksu cywilnego, nakazujący wywodzącemu z danego faktu skutków prawnych obowiązek ich udowodnienia.

Należy szczególnie podkreślić, że oświadczenie pozwanego zawarte na dokumencie faktury, stanowi potwierdzenie jej odbioru, a nie podpisanie, co oznaczałoby przyjęcie zobowiązania.

Dodatkowo Sąd zwrócił uwagę na wysoką presję, w jakiej działał pozwany w dniu wydania pojazdu nabywcy i odbioru faktury, gdyż prezes powodowej spółki informował o obowiązku zabezpieczenia pojazdu wynikającym z toczącego się postępowania prokuratorskiego. Ze względu na fakt, że powyższe stanowisko powoda znajdowało się w sprzeczności z analizowanymi przez Sąd aktami sprawy prokuratorskiej 1 Ds. 118/11- nie tylko dlatego, że wskazana sprawa toczyła się w sprawie zaboru i zniszczenia pojazdu a nie przeciw pozwanemu- ale również dlatego, że w aktach brak jest jakiegokolwiek dokumentu uzasadniającego zabezpieczenie pojazdu.

Wobec powyższego ujawnia się przesłanka pozytywna dla tezy, że pozwany działał pod wpływem błędu co do stanu faktycznego, do czego przyczynił się pozwany.

Mając na uwadze powyższe w tym szczególnie brak legitymacji procesowej pozwanego, który w momencie oddania pojazdu do zakładu powoda przestał być jego właścicielem orzeczono jak w pkt 1 orzeczenia.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc, zasądzając od powódki koszty zastępstwa procesowego pozwanego 2.400,00 zł.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynika z paragrafu 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013r., poz. 461), zasądzone koszty podwyższono o stawkę należnego podatku VAT w wysokości 23% tj. kwoty 552,00 zł na podstawie §2.3 wymienionego Rozporządzenia.